

[Hartel.]

sidste 10 Aar har bragt, et Formuetab, som Landbruget aldeles ikke har Skylden for, men som skyldes Forhold, hvorpaa Landbrugserhvervet som saadant ikke har nogen Indfyldelse. Endelig er der det andet Argument, at den faste Skat fremmer Produktionen, noget, som særlig er blevet fremhævet gennem Aarene fra radikal Side. Dette Argument har ganske tabt sin Slagkraft i en Periode, hvor vi har haft vanskeligt ved at sælge selv en meget begrænset Del af vor Produktion.

Jeg mener derfor, at Tidspunktet maa være kommet, da vi kan tage disse Spørgsmaal op til en langt mere lidenskabsløs Behandling end tidligere og netop ud fra de Erfaringer, som er indhøstet i de sidste 10 Aar, Erfaringer, som har været dyrt købte, men i det mindste vil have haft den betydningsfulde Værdi, at de har ændret Synspunkterne paa dette Omraade, saaledes at de doktrinære Standpunkter kan forlades, og at man kan gaa over til en Betragtning, som langt mere bygger paa Hensynet til Ret og Billighed.

Ordføreren for Forslagsstillerne (*Korsgaard*): Lovforslagets Tekst er jo ikke meget omfattende, og enhver vil være ganske klar over, hvilke to Ting der omhandles. At der saa fra visse Sider bliver sagt, at det kunde være bedre udformet, er den Slags Udtalelser, der ikke interesserer mig det fjerneste. Dette er et Diskussionsgrundlag, kan man ganske roligt sige efter de hidtil faldne Udtalelser, og hvis man virkelig fra den Side, der har Magten, vil imødekomme de Ønsker, der kommer tydeligt frem i Forslaget, fandt vi jo nok en Udformning. Det er altsaa med Hensyn til at imødekomme Ønskerne, det eventuelt kommer til at skorte.

Forinden jeg gaar over til at gøre nogle Bemærkninger til dem, der har haft Ordet i Dag angaaende denne Sag, vil jeg gerne sige, at jeg ikke i min Forelæggelsestale havde nævnt en Person tilhørende Socialdemokratiet, som af en eller anden Grund ikke mente at kunne overtage et Embede. Jeg har sagt, der var et Forlydende derom. Nu har vedkommende altsaa meldt sig, men jeg vil hævde, at jeg har ingen nævnt. Derimod kan der ikke være Tvivl om, at den højtærede Finansminister i Dag har nævnt, at min Indtægt ligger saadan eller saadan. Der kan jo ikke være nogen Tvivl om, at den højtærede Finansminister har skudt mig i Skoene, at der har vi den naturlige Forklaring paa, at jeg interesserer mig

saa meget for de Skatteindtægter, som jeg har givet Eksempler paa. Naar vi skal tale om Finhed, mon der saa bliver alt for meget tilbage?

Men i øvrigt, saa kunde vi maaske gaa til Sagen, og der er da Spørgsmaalet først og fremmest, om der i Virkeligheden er nogen Penge at tage af. Der maa jeg sige, at enten er Ministerens Regnskab falsk — det er saadan et grimt Ord at bruge, lad mig sige urigtigt . . . (*Christmas Møller*: Svindel) . . . Naa, Svindel, nej, det bliver værre, det gaar slet ikke —, eller ogsaa er Pengene der, et af to. Al den Snak om, at saa skal vi laane Penge, hvor kan det dog være muligt! Hvis det Driftsregnskab, der fremviser disse Overskud, hvormed man i høj Grad bryster sig, er rigtigt, skal Pengene være der, eller ogsaa har man brugt Pengene til Formuegenstande, hvor det vilde have været naturligt at laane. Derfor er det rent sagligt fuldkommen hen i Vejret at sige, at Pengene ikke er der, alt naturligvis forudsat, at Regnskabet er ærligt.

Om man saa vil bruge et Driftsoverskud til at afskrive paa forskellige Ting, kan man strides om, men ingen fornuftig Regnskabsfører og ingen fornuftig Forretningsmand regner med, at ganske ekstraordinære store Tab, som man faar ved en eller anden Løjlighed, og som har Karakteren af Formuetab, skal afskrives paa et enkelt Aar. Det er der ingen, der vil gøre, og rent skattemæssigt — og det falder mig naturligt at anlægge skattemæssige Betragtninger over for den højtærede nuværende Finansminister — vilde man jo altid fordele saadanne Tab paa en Aarrække, saa jeg maa hævde . . . (*Finansministeren* [V. Buhl]: Det vil man netop ikke). Jo, det vilde man. (*Finansministeren* [V. Buhl]: Det maa man ikke). Maa man ikke fordele saadanne Tab paa en Aarrække? Landsoverskatteraadet beslutter i hvert Fald i mangfoldige Tilfælde, at man maa fordele Tabene. Det har man sandelig saa mange Eksempler paa, saa det er der slet ikke den fjerneste Tvivl om — hvis Tabene overhovedet kommer ind under de Begreber, hvor der maa afskrives. Landsoverskatteraadet vilde aldrig anerkende, at der tages en meget stor og pludselig Afskrivning paa et enkelt Aar. Det tror jeg ikke, saa jeg maa altsaa hævde, baade set fra det ene og det andet Synspunkt, at for det første er Pengene der, og for det andet er det unaturligt at bruge dem til det, man nu giver det Skin af, man vil bruge dem til. Det simple og ligetil er, at man ikke vil af med Pengene; man har faaet dem,